

Dinsdag 19 september 1916.

De schrijver van het vlugschrift "L' Allemagne acculée" is veroordeeld tot tien jaar gevang, zegt men. De twee meisjesscholen waar de voertaal nog fransch was, zijn thans ook onderworpen aan het gebruik der vlaamsche taal. Volgens een verordening moeten al de bestuurlijke correspondentien van het vlaamsch land in het vlaamsch worden gevoerd.

10 uur.

Luide kanoneering dreunt door het ruim, de mitrailleurzen knetteren onophoudend als trommelslagen op een ledig reuzenvat. Stemmen roepen op de straat elkander hun belangstelling toe. Ik kijk door de ruit van een bovenvenster, zie de burenen staan en zie ze wijzen naar omhoog; ik hoor: "Kijk, kijk, één, twee, drie vier, nog twee, zes vliegers boven Gent." En het kanon knalt voort en de machiegeweren trommelen altijd maar door...

Onder de lichtgrijze wolken hangen vele, vele ringvormige witte wasems van het afweervuur, in het ijle spoedig opgelost, door nieuwe vervangen.

"Daar, daar moet ge kijken," roepen de menschen op straat elkander toe, "laag zijn de vliegers te zien." Zoo zal 't wel wezen, maar ik ontwaar ze niet.

"In huis blijven, zelfs niet aan 't venster gaan," luidt het voorzichtigheidsbevel. Doch zoo iets wordt niet nageleefd. De nieuwsgierigheid is alles de baas. Zelfs de dame van rechtover, met het kleinste op den arm, omwoeld van heel haar kinderschaar, staat midden in de straat te kijken ook.

Een boer zei mij: "Ik heb een zwijn geslacht, we zijn Goddank tegen heel den winter lang voorzien."

"Hoe doet ge dat toch, nu dat elk beest moet aangegeven worden en geen sluikerij om zoo te zeggen mogelijk is?" "O," lacht hij in overmoed, "er zijn ten minste vijftig varkens in mijn dorp gesmokkeld op niet meer dan veertien dagen; ook runders, zelfs een os, maar 't is waar, dat de boer, die hem heeft dood gedaan, gepakt en erg geboet is," voegt hij er aan toe, met het zichtbaar leedvermaak, dat menig mensch vindt, in eens anders ongeval.

"Welnu, hoe legt ge 't aan om de Duitschers te bedriegen?"

"Wij hebben, bij voorbeeld een varken aangegeven. Het staat vet. Op een nacht, wij, ik of een van mijn zoons, of iemand van 't huis, om 't even, waar 't gebeurt, slaan het den kop in. 't Wordt naar den kelder gesleept, maar... niet dom zijn, hoort ge, er moet een mager zwijn gereed aangekocht wezen, dat dienzelfden nacht het vet vervangt in 't kot en dat bij een smokkelaar verborgen zat. De slager, in 't geniep ontboden, komt in de vroegte, scheidt het gedood zwijn, steekt het in de kuip en om negen uur is de toer gespeeld, en geen haantje kraait er naar, want hoe zou de onderschuiving ontdekt kunnen worden?"

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)